

behøves. Men jeg troer heller ikke, den høitærede Minister eller Landet behøver en saadan Commission; thi her er jo allerede to, en fra 13de eller 14de Januar d. N. og en anden fra sidste Efteraar, og vi behøve virkelig ikke Andet end disse Commissioners Beretninger, for at Regeringen kan gaae Haand i Haand med os for at faae Stutteriet nedlagt. Den næiere Undersøgelse kunne vi derfor spare os, derom holder jeg mig overbeviist. Det vil være i de Herrers Erindring, at den i 1861 værende Indenrigsminister med stor Enthusiasme havde taget sig af denne Sag, og at han fik sat igjennem her i Thinget, at Stutteriet endnu skulde prøves, efterat de 10 Aars Prøvetid var udløben. Allerede medens den Lov, som han forelagde, var i Landstinget, forsøgte jeg ved Finantslovens Behandling paa at nægte den hele Bevilling, hvilket jo virkelig var en Maade, man kun meget undtagelsesviis gaaer frem paa, men jeg havde dog 35 Stemmer mod 52 for mit Forslag. Imidlertid kom Loven af 1862 ud, og dette skulde være det yderste Forsøg; ud af dette Forsøg skulde der komme det meest glimrende Resultat. Selv de, der vare imod denne Lov, sagde: Lader os dog forsøge endnu engang — og deraf er da kommen dette Resultat. Jeg vil slet ikke tale om, at et af de Medlemmer, der nu sidde i den Commission, der ifølge Loven af 23de Januar 1862 blev udnævnt og prøvet, tidligere har deltaget i en Betænkning angaaende Stutteriets Omordning, der blev afgiven til Ministeriet af 17 Landdelegerede fra Sjælland, hvori udtrykkelig fremhæves det Rigtige i at nedlægge Stutteriet, og jeg er overbeviist om, at dette Medlem ikke ved nogen senere Erfaring har fundet Anledning til at forandre den Mening, han dengang havde. Loven af 23de Januar 1862 gif ud paa, at der fremdeles skulde bestaae et Stamstutteri paa Frederiksborg, men at man ophørte med Landstutteriet, at man skulde lægge an paa at anskaffe og opfriske det saakaldte gamle frederiksborgske Stutteri, og til den Ende skulde man søge de æbleste Individider her og faa tillige fjerne arabiske Fuldblod, kort sagt arabiske Heste. Jeg vil slet ikke tale om, at de fleste Hestekjendere ere enige om, at dette var en vigtig Wei, vi vare komne

ind paa, men lader os nu see, hvorledes det er gaaet med dette arabiske Væsen. Der er kommet en Araber til Stutteriet, hvis Qualiteter jeg allerede forrige Gang tillod mig at oplæse, hvilket jeg i Aften ikke skal gjentage, især da det er lidet glædelige Qualiteter. Commissionen kom til Bylle ikke ret vidt paa sin Reise; den naaede ikke til det lykkelige Arabien, men den fandt en Araber i et andet Land og bragte den til Stutteriet. Derimod var der jo en velbekjendt General med paa denne Expedition, og han syntes, at kunde han ikke komme til det lykkelige Arabien, saa maatte han the til Barbariet, og der landede han virkelig ogsaa. Han indkjøbte, saavidt jeg veed, 5 Heste, der skulde kaldes Arabere — det gjør nu isvrigt ikke Noget, enten det var Barbarer eller Arabere, naar de ellers duede Noget — og ved dette Indkjøb vil jeg idag endnu tillade mig at opholde mig et Dieblif. Jeg vil bede den høitærede Minister at sørge for, at Statens Penge ikke letfærdig blive satte til paa den Maade, som det synes at have været Tilfældet med det nævnte velbekjendte General Indkjøb af Barbarer. Der staaer, saavidt jeg er bleven underrettet derom, 3 Heste her paa Manegen og, saavidt jeg veed, 2 paa Frederiksborg — Summa 5 Heste, som, saavidt jeg veed, have kostet 11,000 Rbd., og som ere betalte med offentlige Penge. Jeg er endvidere underrettet om, at de i 18 Maaneder have spist vor Havre, og at de paa ingen Maade, selv under de gunstige Omstændigheder, ere saameget værd som den Havre, de have spist. Jeg har gode Autoriteter for mig, som paa staae, at disse Heste ikke ere over 100 Rbd. værd Stykket; de ere saa slette, at det vilde være at ødelægge al Hesteavl, om man vilde lade dem komme ud som Væselere. Som sagt, jeg er overbeviist om, at den høitaglede Minister vil være os til Hjælp med at frelse os fra dette store Havari, som Generalens Reise synes at ville fremkalde. Efter Alt, hvad jeg veed, er det et privat Indkjøb for egen Regning, gjort for Statens Penge; i ethvert Tilfælde haaber jeg, at den høitaglede Minister paa denne Tid, da vi virkelig have nødig at spare paa alle Maader, vil see at faae dette Forhold tilendebragt og faae disse Heste kastede ud af